

Arrest

nr. 131 259 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op (...) te Kuldzha, China, maar reeds lange tijd woonde u Bisjkek, de hoofdstad van Kirgizië. U was gehuwd en had 3 kinderen: 2 zonen en 1 dochter, S. S. (...) (O.V. xxxxxxx). In Kirgizië kwam u aan de kost op de markt, waar u juwelen verkocht. Het was op aanraden van een kennis van de markt dat u op 23 juli 2009 naar Urumqi, China, reisde om er te onderhandelen over het aankopen van juwelen en cosmetica. Tijdens een zakendiner kwamen de onlusten in Urumqi met Oeigoeren ter sprake. Kennelijk werd het gesprek gevolgd door iemand van de autoriteiten. U werd voor een controle meegenomen naar de politie. Nadien werd u weggebracht en u kreeg het advies om snel weg te gaan. U zou 's anderendaags meer informatie krijgen. Toen u tevergeefs had gewacht op meer informatie, besloot u om op 25 juli terug naar huis te keren. Op 26 juli was u terug in Bisjkek. Op 28 juli 2009 kreeg u thuis bezoek van een

medewerker van de Nationale Veiligheidsdienst SNB. U werd voor verhoor meegenomen en kreeg daarbij te horen dat men informatie over u had gekregen, waaruit bleek dat u actief was voor een separatistische Oeigoerse organisatie. U kreeg vragen over uw bezoek aan China, enkele dagen voordien. U moest er een verklaring schrijven. Na zowat een half uur mocht u beschikken; later zou u mogelijk opnieuw kunnen opgeroepen worden. U vertelde aan uw man wat u was overkomen. Hij was woedend en besloot om samen met uw dochter S. (...) weg te gaan. Op 19 november 2009 werd u opnieuw meegenomen naar de SNB. U kreeg te horen dat er veel bewijzen tegen u verzameld waren in verband met steun aan de Oeigoerse beweging. In bedekte termen werd u bedreigd. Op 1 december 2009 kwam de chauffeur van uw laatste ondervrager naar u toe en nogmaals werd u meegenomen naar de SNB. U kreeg er te horen dat u een week de tijd kreeg om 6.000\$ te betalen. In ruil voor dat bedrag zou men eventuele tenlasteleggingen tegen u laten vallen. Op 26 december 2009 betaalde u het geëiste bedrag. Op 25 mei 2010 werd u aan uw woonst door één van uw ondervragers van de SNB opgewacht. Samen met 2 kompanen verplichtte hij u om in zijn wagen te stappen. U werd naar een sauna in Bisjkek gebracht en u werd er door de 3 mannen aangerand. Nadien werd u op straat achtergelaten. Op eigen kracht ging u naar uw vriendin R. (...). Ze woonde niet ver van bij u. U verbleef vanaf dat moment niet meer in uw eigen woonst. Het was ook uw vriendin R. (...) die u hielp bij het organiseren van uw vlucht uit uw herkomstland. Omwille van uw financiële toestand, de kinderen, en de problemen van uw vriendin zou u Kirgizië pas verlaten op 15 maart 2011. U nam toen het vliegtuig in Bisjkek en reisde legaal naar Turkije. Van daaruit reisde u over land en in een vrachtwagen naar België. U kwam in België aan op 22 maart 2011 en dezelfde dag vroeg u asiel bij de daarvoor bevoegde instanties. U heeft geen verder nieuws aangaande de verdere evolutie van uw problemen.

Uw ex-partner had eigen problemen. Hij werd vanaf begin 2012 onder druk gezet om schulden af te betalen. Deze druk mondde uit in een (kortstondige) ontvoering van uw dochter S. S. (...) (O.V. xxxxxxx). Ze verliet Kirgizië op 20 maart 2012. Op 26 maart 2012 kwam ze in België aan en vroeg er asiel. Op 21 januari 2013 beviel uw dochter in België van haar eerste kind.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de Nationale Veiligheidsdienst SNB, omdat u verdacht werd van het steunen van de separatistische Chinees-Oeigoerse organisatie, na een bezoek aan Urumqi, China, eind juli 2009. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken. Dit besluit is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw gedrag niet te rijmen is met de door u voorgehouden vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf eind mei/begin juni 2010 onderdook bij uw vriendin R. (...) en niet meer op uw officieel adres verbleef. Pas in maart 2011 verliet u uw herkomstland en u deed dit per vliegtuig vanuit Bisjkek naar Turkije. U verklaarde (CGVS 1, p.16) dat u niet eerder weg wilde omwille van uw kinderen, uw financiële toestand en het overlijden van de man van uw vriendin. U gaf ook aan (CGVS 1, p.16) dat het niet makkelijk was om te vertrekken. Bij de vraag om dit nader toe te lichten, beweert u dat u bang was om onderweg gecontroleerd te worden (CGVS 1, p.16). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het initieel gebrek aan financiële middelen, is het feit dat u ook wachtte om te vluchten om uw vriendin (geruime tijd) bij te staan, tekenend voor uw (kennelijk gebrek aan enige ernstige) vrees op dat moment. Dit kennelijke gebrek aan een ernstige vrees ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees en bijgevolg van uw problemen. Bovendien zou u uw herkomstland per vliegtuig en vanaf de luchthaven van Bisjkek hebben verlaten, waarbij u aan een persoonlijke controle werd onderworpen (CGVS 1, p.6). Welnu, de vaststelling dat u verklaart problemen te hebben gekend met de Nationale Veiligheidsdienst (SNB), u verder verklaart aanzienlijk lang te hebben gewacht met het ontvluchten van uw land, aangezien u bang was om onderweg gecontroleerd te worden, maar vervolgens dan toch via een luchthaven, nota bene een streng beveiligde vertrekplaats, naar Europa vertrok, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u onaannemelijk weinig interesse betoont voor de evolutie van uw beweerde problemen, doet eveneens, en wel in ernstige mate, verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Zo verklaart u onomwonden (CGVS 1, p.14 & 15) dat u geenszins de intentie hebt om naar uw herkomstland terug te keren en bijgevolg informeert u zich niet over de evolutie van uw problemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u de Nationale Veiligheidsdienst vreest en in het bijzonder 2 van haar medewerkers, maar van hen weet u niet of zij nog in functie zijn: u weet er niets over, u interesseert zich niet voor hen of de politie (CGVS 1, p.15). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u mogelijk nog minstens over één bron in uw herkomstland beschikt om zich op regelmatige basis te informeren, in casu uw vriendin R. (...). U belde haar, sinds uw vlucht uit Kirgizië 3 keer: bij uw aankomst in België, bij het overlijden van haar man en met Nieuwjaar (CGVS 1, p.14). Er werd u tijdens uw tweede asielgehoor nogmaals gevraagd of het niet nuttig was om R. (...) te contacteren, maar u geeft aan zich niet meer met uw problemen in uw herkomstland bezig te houden, omdat u in België veilig bent (CGVS 2, p.3). Tijdens uw laatste gehoor verklaarde u (CGVS 3, p.3) met niemand nog contact te hebben in uw herkomstland om zodoende te informeren naar de voortgang van uw beweerde problemen. Daarop werd u erop gewezen dat u in het verleden wel contact had gehad met uw vriendin R. (...) en u had zelf verklaard dat u nog altijd over haar nummer beschikt. U verklaart vervolgens (CGVS 3, p.3) dat u wel nog contact hebt gehad met R. (...), maar u hebt bij haar op generlei wijze geïnformeerd naar de voortgang van uw beweerde problemen; u feliciteerde haar enkel met het huwelijk van haar dochter. Welnu, de vaststelling dat u dermate passief bent aangaande het vergaren van informatie aangaande uw problemen, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid. Van asielzoekers, zoals uzelf, die verklaren ernstige problemen gekend te hebben in het herkomstland, wordt verwacht dat zij beroep doen op de hen beschikbare informatiekanalen om minstens pogingen doen zich te informeren over aspecten die betrekking hebben op hun beweerde vervolging. De vaststelling dat u zich dienaangaande dermate passief gedraagt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees en problemen.

Verder moeten een aantal incoherenties in uw opeenvolgende gehoren worden opgemerkt. Een eerste incoherentie betreft de aangeranding door 3 mannen. Er werd immers vastgesteld dat u aangaande dit vervolgingsfeit de twee handlangers van E. (...) verschillend beschreef tijdens uw opeenvolgende asielgehoren. U beschreef de jongst vader eerst gekleed in jeans en adidas hemd, de oudere had een wit voetbaltruitje aan (CGVS 1,p.13). Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u (CGVS 2, p.5) dat de jongste vader een rode jas en rode sportschoenen droeg, en de tweede vader sportuitrusting in het zwart of donkerblauw droeg. U voegde hier spontaan aan toe: "Die rode jas: die vergeet ik nooit." U werd daarop geconfronteerd met uw verklaringen tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.13), waarbij u tijdens de beschrijving van uw belagers totaal niets zei over een rode jas (of kledingstukken). U beweert dat dit onmogelijk is, dat u zich eerder onmogelijk vergist kan hebben, dat het dan eerder de afgevaardigde van de Commissaris-generaal was die uw verklaringen niet correct registreerde of dat de tolk uw verklaringen verkeerd zou vertaald hebben (CGVS 2, p.5). Bovendien verklaarde u, eveneens tijdens uw tweede gehoor (CGVS 2, p.5) dat Kirgiezen niet houden van opvallend rood (rode kleding). Uit dergelijke verklaringen mag afgeleid worden dat rode kledingstukken u sowieso zouden opgevallen en bijgebleven zijn. Echter, aangezien u tijdens het eerste gehoor de ene persoon met wit truitje beschreef en de andere met een Adidas hemd zonder verdere kleurspecificaties, terwijl u bij het tweede gehoor de ene persoon in het rood kleepte en de andere in het donker (blauw of zwart), meent het Commissariaat-generaal dat er geen sprake kan zijn van een vergissing of taalfout omtrent de "rode jas". Bijgevolg worden uw verklaringen hieraangaande als inconsistent geapprecieerd en ondermijnen hierdoor de geloofwaardigheid van dit vervolgingsfeit. Het Commissariaat-generaal heeft daarnaast nog een andere aanwijzing voor het bedrieglijk karakter van dit feit. Zo staat in uw eerste verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dit incident niet vermeld (vragenlijst CGVS). Bij het begin van uw eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.2) werd u gevraagd of u opmerkingen had in verband met de verklaringen die u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd (CGVS-vragenlijst). Daarop verklaarde u weliswaar (CGVS 1, p.2) dat u dit wel had verteld maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben nagelaten om te noteren dat u was aangerand. U bevestigde dit tijdens uw laatste asielgehoor, waarbij u duidelijk aangaf dat u zich hiervan bewust was toen uw verklaring u werd voorgelezen. U vond het echter niet de moeite om deze nochtans belangrijke omissie aan te vullen (CGVS 3, p.2). Bij het eerste gehoor gaf u andere redenen op voor het niet corrigeren van dit vervolgingsfeit : er werd u gezegd dat u beknopt moest zijn, het was het begin van de asielprocedure en u was niet helemaal op uw gemak (CGVS 1,p.2). Uw verklaringen hieraangaande zijn echter niet overtuigend. Uit uw verklaringen tijdens uw uitgebreide asielgehoren door het Commissariaat-generaal blijkt ontegensprekelijk dat dit ernstige vervolgingsfeit het laatste zou zijn geweest dat betrekking heeft op voorliggende asielaanvraag. Gezien de ernst van het ingeroepen vervolgingsfeit én de vaststelling dat dit het laatste was in uw herkomstland, mocht van u verwacht

worden dat u erop zou toezien dat het in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wél zou opgenomen worden (weliswaar beknopt en eventueel in bedekte termen), te meer u het zelf heeft aangebracht op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten tweede is het zeer merkwaardig dat de tolk en/of ambtenaar die uw verklaring vertaalde/noteerde het door u aangehaald ernstig vervolgingsfeit zou vergeten te vertalen/te noteren zijn. Gelet op de ernst en het specifiek karakter van dit feit is dit evenmin aannemelijk. Hierdoor ontstaat gereede twijfel over de waarachtigheid van dit door u ingeroepen vervolgingsfeit, klaarblijkelijk het laatste voor uw vlucht naar Europa. Deze vaststelling ondergraaft tevens de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas.

Ook andere aspecten was u onvoldoende coherent. Zo verklaarde u (CGVS 1, p.4) tijdens uw eerste asielgehoor dat u tot 25 mei 2010 op uw officieel adres zou gewoond hebben, aangezien u op die dag werd aangerand en hierna niet meer thuis was, terwijl u tijdens uw tweede gehoor aanzienlijk vager was in uw verklaringen en beweerde (CGVS 2, p.3) dat u tot juni 2010 thuis verbleef. Bij confrontatie met de vaststelling dat u tijdens uw eerste gehoor iets anders zei, beweert u dat vergissen menselijk is en dat u wat last hebt van hoge bloeddruk (CGVS 2, p.3). Vervolgens werd u geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw eerste asielgehoor inderdaad veel preciezer was in uw verklaringen en dat u destijds beweerde dat u tot 25 mei 2010 thuis verbleef, in casu de dag waarop u zou aangerand zijn. Daarop repliceert u dat dingen door elkaar gehaald werden en dat u juni 2010 noemde als het moment dat uw partner terug introk in jullie huis (CGVS 2, p.3). Vervolgens werd u erop geattendeerd dat u eerder had verklaard dat u vanaf 25 mei 2010, de dag waarop u beweerde aangerand te zijn, niet meer op uw thuisadres woonde, waarop u erkent dat u na de aanranding naar uw vriendin R. (...) ging; in juni ging u thuis nog kleren ophalen (CGVS 2, p.4). Bijgevolg blijft de vaststelling overeind dat u onvoldoende coherent bent in uw verklaringen over het moment vanaf wanneer u uw woning niet meer betrok. ers, tijdens uw eerste gehoor markeerde u de dag van uw beweerde aanranding, die u exact situeerde in de tijd, als de laatste dag dat u in uw woonst resideerde. Dat u er bij een volgend gehoor over een dergelijke belangrijk moment in uw relaas niet in slaagt om het op dezelfde wijze te duiden, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, aangezien een aanranding een ingrijpende gebeurtenis is én u deze duidelijk situeerde als de dag van uw laatste verblijf in uw woonst.

Aangaande de deadline om het geëiste bedrag te betalen in het kader van het laatste geval van afpersing in december 2009, verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS 1, p.11) dat u één week de tijd kreeg om het geëiste bedrag te betalen, maar tijdens uw laatste gehoor verklaarde u dan weer (CGVS 2, p.5) dat u twee weken de tijd kreeg voor het vereffenen van uw schuld. Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen beweerde u (CGVS 2, p.5) dat u in één week tijd niet het nodige bedrag bijeen kreeg, dat u werd gebeld en zei dat u extra tijd nodig had. Niettemin blijft daarmee de vaststelling overeind dat u een termijn voor de aflossing van een schuld eerst op één week vaststelt, om deze nadien te bepalen op 2 weken, wat eveneens weinig coherent genoemd kan worden.

Welnu, de vaststelling dat u, behalve over uw aanranding, over nog andere aspecten van uw relaas onvoldoende coherent bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reis weinig geloofwaardig zijn. In dat verband werd vastgesteld dat u onaannemelijk onwetend bent over cruciale aspecten.

Immers, u verklaarde (CGVS 1, p.6) dat u met een vals visum van Turkije over land naar België zou gereisd zijn en dat in de cabine van een vrachtwagen. Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u (CGVS 2, p.4) niets te weten over de inhoud van het voor u gebruikte (valse) visum. Eerder was u al gevraagd welke afspraken met u gemaakt waren over wat u moest doen of zeggen in geval van een persoonlijke grens- en/of identiteitscontrole (CGVS 1, p.6). U beweert dat er totaal geen afspraken werden gemaakt (over wat u moest zeggen als u werd gevraagd naar uw reisdoel en – bestemming). Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Van elk voertuig moeten de reisdocumenten van alle inzittenden overhandigd worden en er wordt van elke inzittende gecontroleerd of de foto op het reisdocument overeenkomt met de persoon die zich in het voertuig bevindt. Het voertuig wordt bovendien doorzocht om het te controleren op de aanwezigheid van verstekelingen en smokkelwaar. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan de douanepost. Er mocht bijgevolg verwacht worden dat u minstens zou ingelicht zijn over de inhoud van de voor u gebruikte reisdocumenten. Aan uw verklaringen, als zouden hieromtrent totaal geen afspraken gemaakt zijn, kan dus nauwelijks geloof gehecht worden.

In het licht van de vorige vaststelling, ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het door een passeur werd ingehouden (CGVS 1, p.6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het

mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder uitgehouden. Op basis van het voorgaande blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde motieven, kennelijk gebaseerd op uw etnische achtergrond, geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw identiteitskaart en uw geboorteakte over. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit die, in het kader van onderhavige asielaanvraag, niet betwist wordt. U legt ook een akte over, waaruit blijkt dat u zich officieel van uw partner liet scheiden, wat hier evenmin ter discussie staat. Uit het overlegde document kan echter onmogelijk afgeleid worden dat u echtelijke problemen kreeg door uw zakenreis in juli 2009 naar China, hetgeen nochtans moet blijken uit uw verklaringen. Bijgevolg kan gesteld worden dat de door u overlegde documenten niet in staat zijn om de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat ook ten aanzien van uw dochter, S. S. (...) (O.V. xxxxxxxx) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoekende partij niet te rijmen valt met de door haar voorgehouden vervolging, geeft verzoekende partij aan dat zij gemeld heeft dat zij financiële problemen had, waardoor zij niet onmiddellijk kon vertrekken, dat zij ondergedoken leefde bij een vriendin en dat ook rekening moet worden gehouden met haar persoonlijke situatie, met name met het feit dat haar echtgenoot haar had verlaten en hun kinderen had meegenomen, waarna verzoekende partij geen of nauwelijks nog contact had met haar kinderen. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij haar herkomstland per vliegtuig en vanaf de luchthaven van Bisjkek heeft verlaten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij is kunnen vertrekken per vliegtuig zonder dat zij hierbij problemen heeft ondervonden.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat er weliswaar begrip kan worden opgebracht voor het initieel gebrek aan financiële middelen, maar dat echter het feit dat verzoekende partij ook wachtte om te vluchten om haar vriendin geruime tijd bij te staan (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2012, p. 16) tekenend is voor haar kennelijk gebrek aan enige ernstige vrees op dat moment. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas.

Waar verzoekende partij stelt dat zij is kunnen vertrekken per vliegtuig zonder dat zij hierbij problemen heeft ondervonden, acht de Raad het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die beweert problemen te hebben gekend met de Nationale Veiligheidsdienst en bovendien aangeeft aanzienlijk lang te hebben gewacht met het ontvluchten van haar land omdat zij bang was om onderweg gecontroleerd te worden, een dermate groot risico neemt om dan toch via een luchthaven, nota bene een strenge beveiligde vertrekplaats, naar Europa vertrok. Dergelijk gedrag strookt allerminst met de door verzoekende partij voorgehouden vrees.

2.2.4.1. Waar verwerende partij meent dat verzoekende partij onaannemelijk weinig interesse betoont voor de evolutie van haar beweerde problemen, verwijst verzoekende partij naar haar verklaring dat zij geen informatie heeft gevraagd aan haar vriendin R. en betoogt zij dat zij haar vriendin in gevaar zou brengen indien verzoekende partij verdere informatie zou vragen aan haar. Verzoekende partij wil niet dat haar vriendin nog bijkomende risico's loopt. De contacten die zij onderhielden betroffen enkel contacten van persoonlijke aard, zoals felicitaties bij een huwelijk.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen en/of wijzigingen in de feitelijke omstandigheden welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich niet terdege informeren via vrienden, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar drie gehoren op het Commissariaat-generaal nergens de opmerking heeft gemaakt dat zij zich niet bij haar vriendin R. informeert omdat zij niet wil dat haar vriendin nog bijkomende risico's loopt, waardoor dit argument dan ook geenszins kan overtuigen. Tijdens haar gehoren stelt verzoekende partij louter dat zij slechts enkele keren contact heeft gehad met haar vriendin R. omdat haar financiële middelen beperkt zijn en dat zij zich niet geïnformeerd heeft bij deze vriendin omtrent de evolutie van haar problemen omdat dit haar niet interesseert (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2012, p. 14-15; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2012, p. 3; administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 10/02/2014, p. 3). Het aangaande niet betonen van enige interesse in de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst hypothekeert verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Aangaande de vastgestelde incoherentie in de verklaringen van verzoekende partij aangaande de aanranding door drie mannen – verzoekende partij beschreef de twee handlangers van E. verschillend tijdens haar opeenvolgende gehoren – houdt verzoekende partij zich vast aan haar verklaring dat een van haar belagers een rode vest droeg. Het feit dat zij dit aanvankelijk niet voldoende gespecificeerd heeft, is op zich niet voldoende om te stellen dat het voorval niet plaatsgevonden heeft.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij bij de beschrijving van haar belagers tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal totaal niets zei over een rode jas (of kledingstukken), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor stelt dat de jongste dader en rode jas en rode sportschoenen droeg, en hierbij bovendien stelt: *“Die rode jas: die vergeet ik nooit.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2012, p. 5) en dat Kirgiezen niet houden van opvallend rood. Uit deze verklaringen tijdens haar tweede gehoor leidt verwerende partij terecht af dat rode kledingstukken verzoekende partij sowieso zouden opvallen en bijgebleven zijn, waardoor de vaststelling dat zij hiervan geen enkele melding heeft gemaakt tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Het louter vasthouden aan haar verklaring dat een van haar belagers een rode vest droeg, volstaat allesbehalve om de omissie van dit element tijdens haar eerste gehoor te verklaren.

2.2.6.1. Inzake de vaststelling dat de door verzoekende partij beweerde aanranding niet vermeld staat in haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd dat een diepgaander gehoor zou volgen waarbij alle problemen aan bod zouden komen. Daarom achtte verzoekende partij het dan ook niet noodzakelijk om het verslag te laten aanpassen. Verzoekende partij benadrukt dat zij onmiddellijk bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal melding gemaakt heeft van het feit dat de aanranding niet vermeld stond in de vragenlijst. Overigens dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat bij verzoekende partij een zekere schroom bestaat om te vertellen over dit voorval, hoe belangrijk dit ook moge zijn in haar asielrelaas. Daarenboven is deze vaststelling geenszins voldoende om te stellen dat deze gebeurtenis niet zou hebben plaatsgevonden.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij wederom deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Verwerende partij motiveert echter terecht dat gezien de ernst van het ingeroepen vervolgingsfeit én de vaststelling dat dit het laatste was in haar land van herkomst, van verzoekende partij mocht worden verwacht dat zij erop zou toezien dat het in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wél zou opgenomen worden (weliswaar beknopt en eventueel in bedekte termen), temeer verzoekende partij voorhoudt het zelf te hebben aangebracht op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat het niet werd genoteerd (CGVS 1, p. 2). Daar verzoekende partij stelt dit feit wel degelijk te hebben aangebracht op de Dienst Vreemdelingenzaken, volstaat de uitleg van verzoekende partij dat er bij haar een zekere schroom bestaat om te vertellen over dit voorval niet om het ontbreken van dit belangrijk element in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vergoelijken.

2.2.7.1. Wat betreft de vastgestelde incoherentie omtrent het tijdstip tot wanneer verzoekende partij op haar officieel adres gewoond heeft, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij tot op de dag van haar aanranding op haar officieel adres heeft gewoond en dat zij nadien is gaan onderduiken bij haar vriendin. Evenwel is verzoekende partij toch nog tot in juni teruggekeerd naar haar woning teneinde persoonlijke spullen op te halen.

2.2.7.2. De Raad stelt echter vast dat door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 maart 2012 het volgende verklaarde wanneer haar wordt gevraagd tot wanneer zij op haar officieel adres woonde:

“Laatste officieel adres in KIR ?

- (...)

Woonde u daar effectief?

- Ja.

Tot de dag van uw vertrek naar België?

- Neen. Ik woonde bij die vriendin waarover ik net sprak. Nadat in mei 2010 iets met mij gebeurd was, wou ik niet meer naar huis.

Tot wanneer woonde u op officieel adres?

- Op 25 mei 2010... dat was de laatste dag dat ik op dat adres was. Thuis dus.” (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 29 maart 2012, p. 4). Tijdens haar tweede gehoor van 7 mei 2012

verklaart verzoekende partij evenwel dat zij tot juni 2010 op haar officiële adres bleef wonen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag d.d. 07/05/2012, p. 3-4). De uitleg van verzoekende partij dat zij tot op de dag van haar aanranding – 25 mei 2010 – op haar officieel adres heeft gewoond en daarna is gaan onderduiken bij haar vriendin en enkel in juni naar haar woning is teruggekeerd teneinde persoonlijke spullen op te halen – dezelfde verklaring die zij overigens heeft gegeven toen zij met de incoherentie in haar verklaringen werd geconfronteerd tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal – weerlegt de vastgestelde incoherentie op geen enkele wijze. Immers kan verzoekende partij niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Daarenboven betreft het louter ophalen van spullen geen “effectief wonen” op haar officieel adres.

2.2.8.1. Omtrent de incoherente verklaringen over de deadline om het geëiste bedrag te betalen in het kader van het laatste geval van afpersing in december 2009, oppert verzoekende partij dat het feit dat zij misschien niet onmiddellijk volledig geweest is, geenszins voldoende is om haar asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Aan verzoekende partij werd gevraagd binnen de week het nodige geld te verzamelen, maar wanneer zij het geld niet tijdig kon vinden, heeft zij evenwel uitstel gekregen en uiteindelijk heeft zij op 26 december, dus na meer dan drie weken, betaald.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat wanneer aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor wordt gevraagd wanneer zij het geëiste bedrag diende te betalen, zich beperkt tot de verklaring dat zij een week de tijd kreeg, zonder enige opmerking over het feit dat zij evenwel uitstel had gekregen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2012, p. 11). Evenwel mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het is dan ook incoherent met haar eerdere verklaring wanneer zij op diezelfde vraag tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft dat zij twee weken de tijd kreeg om te betalen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2012, p. 5). De uitleg dat zij uitstel kreeg omdat zij in één week tijd niet het nodige bedrag bijeen kreeg, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde incoherenties, de vaststelling dat het gedrag van verzoekende partij niet te rijmen is met de door haar voorgehouden vervolging en de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk weinig interesse betoont voor de evolutie van haar beweerde problemen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij zich aangaande de motivering betreffende haar reisweg, zich beperkt tot het verweer dat zij volledige verklaringen heeft afgelegd en dat zij dan ook niet anders kan dan deze te bevestigen, wijst de Raad erop dat het louter vasthouden aan de eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij stelt te volharden in de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer en doorheen haar verzoekschrift haar asielrelaas herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Wederom wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk was hulp te vragen aan de autoriteiten, gelet op het algemeen klimaat in Kirgizië zoals blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Kirgizische overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betreffende de situatie van Oeigoeren in Kirgizië nog een welbepaalde passage uit de landeninformatie daaromtrent citeert, ziet de Raad niet in hoe deze informatie van aard is de motivering van verwerende partij dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting, maar dat dit zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet heeft vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren te weerleggen, gezien verwerende partij zich voor deze motivering op diezelfde informatie heeft gebaseerd en deze informatie dan ook enkel de motivering van verwerende partij bevestigt. De conclusie van verwerende partij dat de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 29 maart 2012, 7 mei 2012 en 10 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en, voor wat betreft haar gehoren d.d. 29 maart 2012 en 7 mei 2012, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT